

به ارث بردن مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو

پیام دو

به ارث بردن مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو
با توجه کردن به کلام نصیحت و هشدارهای او
و با دریافت آموزش نوین او
تا انسان درونی ما روز به روز نو شود

خواندن متون مقدس: عبرانیان ۳: ۱۲، ۱۶-۱۹؛ ۴: ۲، ۶؛ ۱۱: ۱؛ ۱۰: ۱۰-۱۴؛ مزامیر ۱۰۶: ۲۴-۲۵؛ تثنیه ۸: ۳؛ متی ۴: ۴

۱. هدف خدا از فراخواندن فرزندان اسرائیل این بود که آنها وارد سرزمین موعود شوند تا از غنای آن مسرت ببرند تا اینکه بتوانند پادشاهی خدا را برقرار کرده و ابراز خدا بر روی زمین باشند - خروج ۳: ۸، ۱۴، ۱۷:

آ. اگرچه تمام اسرائیل از طریق پسخ بازخريد شد، از ظلم مصر رهايي يافته و بيرون آمد و به كوه خدا آورده شد تا مكاشفه محل سكونت خدا، مسكن، را دريافت كند، تقريباً همه در بيابان سقوط كردند و مردند، و به علت كارهاي شيرانه و بي ايماني آنها، نتوانستند به اين هدف برسند (عبرانیان ۳: ۷-۱۹)

ب. اين نشان می دهد که گرچه ما از طریق مسیح بازخريد شده ایم، از اسارت شيطان رهايي يافته، و به درون مكاشفه اقتصاد خدا آورده شده ایم، ممكن است هنوز به هدف دعوت خدا نرسيم، [دعوت خدا، يعنی] ورود به مالکيت سرزمين نيكوی ما، مسیح، و مسرت بردن از غنای او برای پادشاهی خدا تا ابراز او در عصر حاضر باشيم و در نهايت مسرت مسیح در عصر پادشاهی شرکت كنيم - متی ۲۵: ۲۱، ۲۳.

پ. فقط كاليب و يوشع به هدف رسيدند و وارد سرزمين نيكو شدند؛ مثل كاليب و يوشع، ما ايمانداران عهد جديد بايد «در پی مقصد [هدف]» (كاملترین مسرت و كسب مسیح) بكوشيم «به جهت انعام [جايزه]» (نهايت مسرت از مسیح در پادشاهی هزاره) - اعداد ۱۴: ۲۷-۳۰؛ فيلپيان ۳: ۱۲-۱۴:

۱. ده نفر از دوازده مردی که موسی برای جاسوسی آن سرزمین فرستاد گزارش بدی آوردند که باعث شد فرزندان اسرائیل همه کرده و ضد کلام خداوند سرکشی کنند، اما كاليب و يوشع به كل جماعت گفتند: «زنهار از خداوند متمرد نشويد، و از اهل زمين [عناقيان] ترسان م باشيد، زيرا که ايشان خوراک ما هستند، سایه ايشان از ايشان گذشته است، و خداوند با ماست، از ايشان مترسيد» - اعداد ۱۴: ۹.

۲. کلام خدا نان ما است (متی ۴: ۴)، انجام اراده خدا خوراک ماست (يوحنا ۴: ۳۴) و نان [خوراک] ما عناقيان نیز هست (اعداد ۱۴: ۹)، که نمايانگر موانع به ظاهر غيرقابل عبور و وضعيت های غيرممكن در پيگيري ما از مسیح برای بنا سازی كليسا می باشند.

۳. هر سختی و وسوسه ای که شيطان بر سر راه ما می گذارد، برای ما خوراک است؛ اين وسيله ای است که خدا برای پيشرفت روحانی تعيين کرده است (۱ تیموتائوس ۴: ۱۵-۱۶)؛ اگر برای پیروزی، بر خداوند تکیه کرده و اجازه

دهیم حیات غلبه کننده او در ما ظاهر شود، تغذیه تازه و افزایش سرزندگی خواهیم یافت (یوشع ۱۴: ۱۱-۱۵).

۴. برای اینکه قدرت حفظ کردن توسط خدا را داشته باشیم، باید روح ایمانمان را بکار ببریم و قلبمان به سوی خداوند چرخانده بماند تا با تمام وجود به وعده های او ایمان داشته باشیم (۲ قرنیتان ۴: ۱۳؛ ۳: ۱۶؛ ۱: ۲۰)، ایمان داشته باشیم که او با مردمش است، و ایمان داشته باشیم که آنها به خوبی قادر به غلبه کردن هستند (یوشع ۱۴: ۱۲-۱۵؛ اعداد ۱۳: ۳۰). ما باید روان های خود را به عنوان سپرده به خدا، آفریننده امین، بسپاریم (۱ پطرس ۴: ۱۹)، خود را به او تحویل دهیم، و حفاظت از زندگیمان را به او بسپاریم (۲ تیموتائوس ۱: ۱۲).

۵. اگر به وعده های او اعتماد کنیم و خود را کاملاً به او بسپاریم، از امروز تا روز بازگشت او حفظ خواهیم شد. او قادر است ما را از لغزش محفوظ نگه دارد و در حضور جلال خود بی عیب در شادمانی قرار دهد - یهودا ۲۴.

۶. اگر بخواهیم مسیح را به عنوان سرزمین نیکو به طور کامل تصرف کنیم، باید مواظب داشتن قلب شریک بی ایمان باشیم؛ ایمان نداشتن به خداوند، سرکشی کردن بر ضد اوست - تثنیه ۱: ۲۵-۲۶، ۲۸، ۳۵-۳۹؛ ۹: ۲۳؛ عبرانیان ۳: ۱۲، ۱۶-۱۹؛ ۴: ۲، ۶؛ ۱۱: ۱؛ ر.ک. ۲ قرنیتان ۴: ۱۳؛ غلاطیان ۳: ۲، ۵؛ رومیان ۱۰: ۱۷؛ اعمال ۶: ۵؛ اعداد ۱۳: ۲۵-۳۳؛ ۱۴: ۱۰-۱۴؛ ۳۲: ۱۱-۱۲؛ یوشع ۱۴: ۱۲-۱۶؛ ۱ قرنیتان ۱۰: ۱-۱۳.

۷. اگر بخواهیم مسیح را به عنوان سرزمین نیکو به طور کامل تصرف کنیم، باید مواظب همهمه [غرغر] کردن ها (سخن های ناراضی و پنهانی زیر لب، غرزدن و شکایت کردن) باشیم؛ همهمه کردن، یک شکایت مبهم است که با صدای آهسته زمزمه می شود با ناراضی و کینه دلگیر - آ. ۱۰؛ مزامیر ۱۰۶: ۲۵-۲۴؛ فیلیپیان ۲: ۱۴.

۲. اگر بخواهیم مسیح را به عنوان سرزمین نیکو کاملاً تصرف کنیم، پولس رسول می گوید که باید «از بت پرستی بگریزید» (۱ قرنیتان ۱۰: ۱۴) این با اشاره او به بت پرستی فرزندان اسرائیل در پرستش گوساله طلائی است (خروج ۳۲: ۱-۶):

آ. گوساله طلائی یک بت ساخته شده توسط مردم باخريد شده خدا بود. به پا خاستن به جهت لعب [بازی]، افراط در عیاشی (یا شنگولی پرهیاهو) است؛ یک بت در قلب ما، هر چیزی در درون ما که بیشتر از خداوند دوست داریم و جایگزین خداوند در زندگی ما می شود است (حزقیال ۱۴: ۳)؛ ما به عنوان فرزندان اصیل خدای اصیل، باید گوش به زنگ باشیم که خود را از بت ها، [یعنی] از همه جانشین ها و جایگزین های مسیح در زندگیمان، محفوظ نگاه داریم (۱ یوحنا ۵: ۲۱).

ب. ما باید با اصل بت گوساله طلائی هشدار یابیم، بتی ساخته شده توسط مردم باخريد شده خدا تا آنها را اردوی بت پرست سازد؛ بت پرستی شامل پنج اصل است - ۱ قرنیتان ۱۰: ۵-۷:

به ارث بردن مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو

۱. خود-زیباسازی منجر به بت پرستی می شود (خروج ۳۲: ۱-۴؛ ۳۳: ۵-۶؛ پیدایش ۳۵: ۱-۴)؛ خدا زیبایی ما است، و او کلیسا را به عنوان خانه زیبایی او، زیبا می کند تا او [خداوند] زیباسازی شود (اشعیا ۶۰: ۷، ۱۹، ۲۱؛ افسسیان ۵: ۲۶-۲۷)؛ در ابراز خودمان تفرقه وجود دارد، اما در ابراز جمعی خدا، جلال الهی، یگانگی است (یوحنا ۱۷: ۲۲-۲۴). کار ما، زیستن ما برای جلال دادن، ابراز کردن خدا بر روی زمین است (آ. ۴؛ ۱ قرنیتیان ۱۰: ۳۱؛ اشعیا ۴۳: ۷)، و ما در سخن گفتنمان نباید با خود را موعظه کردن جویای جلال خود باشیم، بلکه باید مسیح عیسی را به عنوان خداوند موعظه کنیم و خودمان را به عنوان بردگان برای خدمت به ایمانداران (یوحنا ۷: ۱۷؛ ۲ قرنیتیان ۴: ۵).

۲. بت پرستی این است که شیطان چیزی که خدا به ما داده است را غصب می کند تا آن را هدر دهد؛ این سوء استفاده ما از آنچه خدا به ما داده است و استفاده نکردن عطایای خدا، اعم از مادی و روحانی، برای مقصود خداست؛ آن طلایی که توسط خدا از طریق مصریان به فرزندان اسرائیل قبل از خروج آنها از مصر داده شد، باید برای بنای مسکن استفاده می شد؛ با این حال، قبل از اینکه طلا بتواند برای مقصود خدا مورد استفاده قرار گیرد، توسط شیطان غصب شد و مردم خدا از آن برای ساختن یک بت استفاده کردند - خروج ۱۱: ۲-۳؛ ۱۲: ۳۵-۳۶؛ ۲۵: ۸-۲؛ ۳۵: ۴-۹.

۳. بت پرستی، پرستش چیزهایی است که ما از آنها مسرت می بریم، پرستش تفریح و سرگرمی؛ بله، ما مسرت از خداوند را داریم، ولی این یک نوع تفریح و سرگرمی دنیوی نیست - ۳۲: ۶، ۱۸-۱۹؛ ر.ک. ۳۵: ۸-۹.

(آ) پولس به قرنیتیان این گونه هشدار می دهد: «و نه بت پرست شوید، مثل بعضی از ایشان، چنانکه مکتوب است: "قوم به خوردن و نوشیدن نشستند و برای لَهِو و لَعب برپا شدند"» (۱ قرنیتیان ۱۰: ۷؛ خروج ۳۲: ۶)؛ سی آکتز می گوید که آنها تفریح ورزشی می کردند. در آخر هفته ها بسیاری از مردم فقط به خوردن، نوشیدن، تفریح و ورزش اهمیت می دهند.

(ب) «لَهِو و لَعب»، مسخره بازی و شوخی کردن، و عمل، اجرا، یا صحبت کردن با جدیت کم است؛ «لَهِو و لَعب» به معنای رفتار بازیگوشانه و بی پروا است؛ آن درگیر شدن در شوق و شعف، یعنی خوشگذرانی با روح خودسری است.

۴. با بت پرستی، تظاهر به پرستش خدای راستین است - آ. ۴-۶؛ ۱ پادشاهان ۱۲: ۳۰-۲۶؛ ر.ک. متی ۴: ۸-۱۱؛ یوحنا ۴: ۲۳-۲۴.

۵. با بت پرستی، اختلاط در پرستش است - خروج ۳۲: ۴-۶، ۲۱-۲۴؛ ر.ک. ۱ قرنیتیان ۳: ۱۲.

پ. بعد از اینکه فرزندان اسرائیل گوساله طلایی را پرستش کردند، موسی پی برد که حضور خداوند دیگر در میان مردم نخواهد بود، پس خیمه خود را برداشت و

رئوس مطالب دوره آموزشی

آن را با مقداری فاصله از اردو برافراشت؛ سپس خیمه او تبدیل به خیمه خدا شد، زیرا هم حضور و هم سخنرانی خداوند آنجا بود - خروج ۳۳: ۷-۱۱. ت. پس از اینکه موسی خیمه اش را برداشت و آن را از اردوی بت پرست جدا کرد، خداوند با او در رو صحبت کرد، همانطور که یک انسان با همدم خود صحبت می کند (آ. ۱۱، ۱۴)؛ خدا و موسی یاران، همکاران، شرکا، درگیر در یک حرفه بودند و یک علاقه و منفعت مشترک در یک شرکت بزرگ داشتند؛ موسی با خدا صمیمی بود، و او شخصی بود که قلب خدا را می شناخت، بر طبق قلب خدا بود، و کسی بود که می توانست قلب خدا را لمس کند.

۳. یک آموزش نو توسط خدا از طریق موسی به نسل جدید فرزندان اسرائیل پس از سرگردانی طولانی آنها داده شد، تا آنها را توسط خدا برای ورود به سرزمین نیکوی موعود آماده کند که آن را به عنوان دارایی خود به ارث ببرند؛ بعد از اینکه نسل اول، به استثنای کالیب و یوشع، از بین رفتند، نسل دوم آماده ورود به سرزمین نیکو و تصرف آن بود:

آ. نسل اول نماد انسان کهنه ماست. نسل دوم نماد انسان نو ما است - تثنیه ۲: ۱۴؛ ۸: ۶-۱۰؛ خروج ۳: ۸؛ کولسیان ۱: ۱۲:

۱. ما باید کسانی باشیم که در حیات، به درون تصرف و مسرت کامل مسیح شامل تمام، سرزمین موعود خدا، رشد می کنیم؛ دگرگونی، از بین رفتن انسان کهنه و رشد کردن انسان نو است؛ اقتصاد خدا، تحلیل رفتن انسان کهنه (انسان بیرونی) ما و روز به روز نو شدن انسان نو (انسان درونی) ما است - ۲ قرنیتیان ۴: ۱۶.

۲. به رحمت و فیض خداوند، ما از وقتی که به بازیابی خداوند آمده ایم، برای رشد و دگرگونی ما در حیات، در حال نو شدن هستیم تا ما را به مسرت از مسیح به عنوان سرزمین نیکوی ما برای بنا و پادشاهی خدا راهنمایی کند - ۳: ۱۸؛ رومیان ۱۲: ۲.

ب. دگرگونی ما در حیات وقتی رخ می دهد که بگذاریم کلام مسیح در ما به طور غنی ساکن شود (کولسیان ۳: ۱۶). تثنیه ۸: ۳ می گوید که «انسان نه به نان تنها زیست می کند بلکه به هر کلمه ای [چیزی] که از دهان خداوند صادر شود، انسان زنده می شود»؛ در متی ۴: ۴ «هر [چیزی]» با «هر کلمه ای» جایگزین شده است:

۱. تمام کلمات در کتاب مقدس، تنفس خدا هستند، و همه به مسیح اشاره دارند، همان کسی که تمامیت کلام خداست (یوحنا ۱: ۱؛ مکاشفه ۱۹: ۱۳) تا حیات و تأمین حیات مردم خدا باشد. زیستن توسط هر کلمه ای که از دهان خدا صادر می شود، زیستن توسط مسیح، تجسم نفس الهی است (یوحنا ۶: ۵۷، ۶۳؛ ۲۰: ۲۲).

۲. از آنجا که متون مقدس، دمیدن خدا، بازدم خداست (۲ تیموتائوس ۳: ۱۶)، ما باید متون مقدس را با دریافت کلام خدا به وسیله همه نوع دعا (افسسیان ۶: ۱۷-۱۸) استنشاق کنیم؛ ما همانطور که کتاب مقدس را آموزش می دهیم، باید در حال بازدم خدا به درون مردم باشیم.

به ارث بردن مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو

۳. برای اینکه مسیح را به عنوان سرزمین نیکو به طور کامل تصرف کنیم، باید تازگی و نو بودنمان را با دریافت سخن جدید روز به روز او به ما حفظ کنیم (مراثی ۳: ۲۲-۲۴؛ تثنیه ۳۴: ۷؛ رومیان ۷: ۶؛ ارمیا ۱۵: ۱۶)؛ ما باید مواظب پژمرده [مدتی ساکن] شدن در آن سرزمین باشیم (تثنیه ۴: ۲۵)؛ کلمه «مدتی ساکن [پژمرده؛ سالخورده]» به معنای «از دست دادن تازگی روحانی، و کند شدن تأثیرات اولیه است، که به زور رسم و رسوم، یا اقامت طولانی در یک جا، تولید شده است» (اس آر درایور).

۴. اگر ما عاشق خدا بوده، خود را فروتن کرده، و نزد خداوند به عنوان کلام زنده در کلام مکتوب او، با دعا-خوانی کلام او، آییم، او به کلام اعمال شده روح برای ما تبدیل می شود. کلام آنی او برای ما روح و حیات هستند تا ما را تأمین و تغذیه کنند، ما از طریق کلام خدا با جوهر خدا تزریق می شویم، و ما در حیات و طبیعت اما نه در خدایی، برای جلال او، ابرازش، با خدا یک می شویم - یوحنا ۵: ۳۹-۴۰؛ ۶: ۵۷، ۶۳؛ افسسیان ۵: ۲۶-۲۷.

۴. آموزش نو توسط خدا، دستور او به مردمش در نه مورد بود:

آ. ما باید از خداوند بترسیم. ترس از خداوند، ترس از رنجاندن او و از دست دادن حضورش است، و اینکه او را به عنوان پادشمان در عصر بعدی دریافت نکنیم؛ ما باید از نداشتن لبخند خداوند در این عصر و پاداش او در عصر بعدی بترسیم - امثال ۱: ۱، ۷؛ افسسیان ۴: ۳۰؛ ۲ قرنتیان ۵: ۹-۱۰.

ب. ما باید در راه های خدا گام برداریم. هرآنچه خدا هست، برای ما یک راه است. از این جهت، در پیش گرفتن آنچه خدا هست به عنوان راه های ما و گام برداشتن در این راه ها، زیستن خدا، زیستن مسیح است. برگرفتن مسیح به عنوان راه ما، زیستن اوست، و زیستن او، ابراز کردن او، بزرگنمایی اوست - یوحنا ۱۴: ۶؛ فیلیپیان ۱: ۱۹-۲۱.

پ. ما باید عاشق خداوند عیسی، که خدای ما است، باشیم (یوحنا ۲۰: ۲۸). چون خدا عاشق ما بوده و به ما دل بسته است (تثنیه ۱۰: ۱۵؛ ارمیا ۳۱: ۳)، ما باید با دل بستن به او، عاشقش باشیم (۱ قرنتیان ۲: ۹).

ت. ما باید خدا را با تمام دل [قلب] و جان [روان] دوست بداریم و به او خدمت کنیم. قلب ما به روحمان پیوند خورده است، زیرا وجدان ما، که یک عملکرد از روحمان است (رومیان ۹: ۱)، همچنین عملکرد قلبمان است (عبرانیان ۱۰: ۲۲)؛ از این رو، با تمام دل و جانمان خدا را دوست داشتن و خدمت کردن نشان می دهد که ما او را با روحمان، که روح عشق است (۲ تیموتائوس ۱: ۷)، دوست می داریم و خدمت می کنیم (رومیان ۱: ۹)،

ث. این به نفع ماست که فرامین و فرایض او را نگه داریم. این بدین معناست که ما امروز باید مسیح به عنوان واقعیت فرامین خدا و غنای مسیح که به ما بخش شده است را حفظ کنیم تا برکت یابیم - تثنیه ۱۰: ۱۳.

ج. ما باید پوست ختنه گاه قلب خود را ختنه کنیم، این یعنی ما جسم را که تمام آنچه در وجود طبیعی هستیم و داریم است، توسط زیستن و خدمت کردنمان در روح تولد تازه یافته خود (رومیان ۱: ۹؛ ۲: ۲۸-۲۹؛ ۷: ۶؛ ۸: ۴، ۱۶)،

رئوس مطالب دوره آموزشی

- مصلوب می کنیم (غلاطیان ۵: ۲۴)؛ این ما را «مختونان... که خدا را در روح عبادت می کنیم و به مسیح عیسی فخر می کنیم و بر جسم اعتماد نداریم» می سازد (فیلیپیان ۳: ۳).
- ج. ما دیگر نباید گردنکش باشیم. گردنکشی ما نشانگر اراده لجوج و سرکش ماست (تثنیه ۳۱: ۲۷)، که باید از طریق مسیح به عنوان روح دگرگون کننده، مهار شده و رستخیز کند تا به زیبایی ما در اطاعت ما از او تبدیل شود (غزل غزلها ۱: ۱۰؛ فیلیپیان ۲: ۱۳).
- ح. ما باید به مسیح به عنوان کل فرمان خدا بچسبیم؛ سپس ما برای ادامه دادن جهت تصرف مسیح به عنوان سرزمین نیکوی ما، تقویت و تشویق خواهیم شد (تثنیه ۱۱: ۸، ۲۴). این بدان معناست که ما مسیح را کسب خواهیم کرد (فیلیپیان ۳: ۸)؛ علاوه بر این، روزهای ما در مسیح کثیر خواهد بود (تثنیه ۱۱: ۹، ۲۱)، چشمان خدا بر ما خواهد بود تا از ما مراقبت کند و برکت حضورش را به ما دهد (آ. ۱۲) و ما از باران آسمانی، آبیاری آن روح برای درو محصول مسیح (آ. ۱۴-۱۵)، مسرت خواهیم برد.
- خ. «به نام او قسم بخور. او فخر توست و او خدای توست که برای تو این اعمال عظیم و مهیبی که چشمانت دیده بجا آورده است.» (۱۰: ۲۰-۲۱). در اصطلاحات و تجربه عهد جدید، این بدان معناست که ما نام خداوند را می خوانیم تا بتوانیم از نجات ارگانیک و غنای کاوش ناپذیرش مسرت ببریم (رومیان ۱۰: ۱۳-۱۲).